

Sygn. akt IV U 162/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2018 roku

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T.

w składzie: Przewodniczący: SSR Alina Kordus-Krajewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Wiesława Ratajczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2018 roku

sprawy z odwołania M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

z dnia 1 lutego 2018 roku

orzeka:

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu M. M. prawo do zasiłku chorobowego na okres od 1 września 2017 roku do dnia 28 listopada 2017 roku,

II. Zasądza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 lutego 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. Inspektorat w G. odmówił M. M. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 01-09-2017 do 05-01-2018 r. Przyczyną odmowy stanowił fakt niepodlegania wnioskodawcy -funkcjonariusza celnego obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu.

Ubezpieczony M. M. wniósł odwołanie od decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.. Wnosił o zmianę decyzji w zaskarżonej części w ten sposób, że przyznaje prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 września 2017 r. do 28 listopada 2017 r. oraz o zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz M. M. kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano ,że kwestia podlegania ubezpieczeniu chorobowemu funkcjonariuszy Służby Celnej nie została unormowana klarownie w obowiązujących dotychczas przepisach prawa. Przepis art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (j.t.: Dz.U. z 2017, poz. 1778 - tzw. ustawa systemowa) interpretowany jako zawierający zamknięty katalog osób podlegających temu ubezpieczeniu, nie wymienia celników wśród osób podlegających obligatoryjnie lub fakultatywnie ubezpieczeniu chorobowemu. Natomiast z art. 13 pkt 12 ustawy wynika, że "obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu" podlegają funkcjonariusze Służby Celno - Skarbowej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby. Dosłowne odczytanie treści tego przepisu przemawiałoby za poglądem, że celnicy podlegają jednak obligatoryjnie również ubezpieczeniu chorobowemu, natomiast katalog osób wymienionych w art. 11 ust. 1 i 2 ma charakter otwarty. Tak stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 października 2013 r., I UK 125/13. Dalej Sąd Najwyższy

wyjaśnił m.in., że szczegółowa analiza przepisów prowadzi do konkluzji o błędnym zredagowaniu art. 13 ustawy systemowej, który nie może być interpretowany in extenso oraz w oderwaniu od pozostałych przepisów. Mimo jednoznacznej treści tego przepisu, należałoby pominąć w spornej części, stosowaną najczęściej wykładnię językową; natomiast prymat należałoby w tym przypadku przyznać wykładni systemowej.

W ocenie Sądu Najwyższego szczególne unormowanie sytuacji ubezpieczeniowej funkcjonariuszy celnych umożliwia porównanie ich sytuacji prawnej do pozostałych osób podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu.

Niewymienienie celników w art. 11 ust. 1 i 2 powołanej wyżej ustawy jest konsekwencją art. 152 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej obowiązującej do dnia 28 lutego 2017 r., a obecnie art. 230 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. 2016 r., poz. 1947), zgodnie z którym w przypadku urlopu lub choroby funkcjonariusz otrzymuje uposażenie i inne świadczenia pieniężne należne na zajmowanym stanowisku służbowym. W ustawie o Służbie Celnej unormowano uprawnienia celników związane z niezdolnością do pracy na skutek choroby zasadniczo w sposób bardziej korzystny w porównaniu do pracowników. Uposażenie to jest finansowane z budżetu Państwa; nie było więc potrzeby odprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe, czego konsekwencją stała się treść art. 11 ustawy systemowej. Świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego zostały przyznane celnikom na takich samych zasadach jak innym osobom, podlegającym obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym. Ustawa o Służbie Celnej nie reguluje natomiast sytuacji celnika, który stał się niezdolny do służby, jeżeli niezdolność do pracy z tej przyczyny trwa nadal po zwolnieniu ze służby. Pragmatyki służbowe, jak wyjaśnia Sąd Najwyższy, nie powinny regulować kwestii świadczeń z tytułu choroby poniżej standardu, wyznaczonego przez ustawę zasiłkową. Brak unormowania spornej kwestii w ustawie o Służbie Celnej, a obecnie w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej mógłby być determinowany poglądem o komplementarnej regulacji zawartej w ustawie zasiłkowej.

Przepis art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (j.t.: Dz.U. z 2017, poz. 1368 - tzw. ustawa zasiłkowa) stanowi, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. A. Rzetecka-Gil [w:] Komentarzu do art. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (który odnosi się do choroby powstałej po zakończeniu ubezpieczenia chorobowego) zwraca uwagę, że świadczenie przewidziane w tym przepisie jest świadczeniem o charakterze wyjątkowym, gdyż udzielanym po ustaniu okresu objętego składką na ubezpieczenie i - co za tym idzie - bez ekwiwalentu w tej składce, przysługującym z tytułu spełnienia się ryzyka określonego ogólnie jako "niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia" (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2006 r., I UK 42/06, OSNP 2007 nr 15-16, poz. 232). Ratio legis tego uregulowania jest zabezpieczenie materialne pracownika na wypadek czasowej przeszkody w podjęciu nowego zatrudnienia, ujmowane również jako zabezpieczenie pracownika przed utratą zarobków na wypadek przemijających przeszkód w ich zdobywaniu, wywołanych chorobą. Unormowanie to ma więc charakter gwarancyjny, ochronny, zabezpieczający środki utrzymania ubezpieczonego i jego rodziny na czas uniemożliwiający wyszukanie nowego źródła dochodu. Prawo do tego świadczenia dyktowane jest koniecznością ochrony spowodowanej przez chorobę przerwy w pracy (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1996 r., II UZP 23/95, OSNAPiUS 1996 nr 24, poz. 376). W art. 7 ustawy ustawodawca wyróżnił sytuacje nadające się do ochrony ze względów społecznych i uznał, że - poza wypadkami opisanymi w art. 12 oraz art. 15-16 ustawy - prawa do zasiłku nie można nabyć w okolicznościach opisanych w art. 13 jako niewymagających tej ochrony (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01).

Reasumując, zdaniem Sądu Najwyższego celem ustawodawcy nie było pozbawianie funkcjonariuszy celnych po dniu zwolnienia ze służby prawa do zasiłku chorobowego na podstawie ustawy zasiłkowej.

Dalej wskazano, że Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyroku z dnia 7 kwietnia 2014 r., VII Ua 110/13, na podstawie wskazań Sądu Najwyższego powyżej przytoczonych przyznał prawo do zasiłku chorobowego funkcjonariuszowi celnemu w stanie faktycznym identycznym do niniejszego. Dodatkowo

wyjaśnił, iż nie ma racjonalnych podstaw, aby ustawodawca mógł pozbawić funkcjonariuszy Służby Celnej prawa do otrzymywania zasiłku chorobowego po ustaniu stosunku służbowego. Takie unormowanie wprost narusza wyrażone w art. 67 Konstytucji prawo obywatela do zabezpieczenia społecznego. Sytuacja prawna odwołującego nie powinna różnić się od sytuacji prawnej osób nie pozostających w stosunku służbowym, ale wymienionych w art. 11 ustawy systemowej.

Także Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w niedawnym wyroku z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt VII Ua 73/17 oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Rejonowego VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy z dnia 18 października 2017r., który przyznał prawo do zasiłku chorobowego funkcjonariuszowi celnemu w stanie faktycznym identycznym do niniejszego.

Sąd Okręgowy stwierdził, że sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej wykładni obowiązujących przepisów ustawy systemowej opartej na dotychczasowym orzecznictwie i doszedł do słusznych konkluzji o przysługiwaniu ubezpieczonemu funkcjonariuszowi służby celno- skarbowej prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu stosunku służby z dniem 31.08.2017 r.

Sąd Okręgowy potwierdził, że tezy z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2013 r. I UK 125/ 13 nie pozostawiają wątpliwości co do słuszności zajętego przez sąd rejonowy stanowiska. Zgodnie z nimi ocena przysługiwania funkcjonariuszowi Służby Celnej prawa do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby powinna być dokonana z uwzględnieniem zasady równego traktowania ubezpieczonych (art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm. w związku art. 2a, 11 i 13 pkt 12 ustawy systemowej". Dalej Sąd Okręgowy wywodzi następująco: „Ponieważ zasiłek chorobowy wypłacany po ustaniu ubezpieczenia jest to świadczenie o charakterze wyjątkowym, udzielanym po ustaniu okresu ubezpieczenia i bez ekwiwalentu w składce na ubezpieczenie chorobowe, przysługujące z tytułu spełnienia się ryzyka określonego ogólnie jako „niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia" należałoby rozważyć, czy dopuszczalna jest taka wykładnia art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.) w związku z art. 13 pkt 12 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), iż funkcjonariusz Służby Celnej może nabyć prawo do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli niezdolność do jej wykonywania powstała w okresie przed jej zakończeniem, nie doszło do przekroczenia okresu zasiłkowego wymienionego w art. 8 ustawy zasiłkowej i nie wystąpiły okoliczności negatywne, opisane w art. 12 - 17 ustawy. Zawarte w art. 13 pkt 12 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) *expressis verbis* zdanie, że „obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu" podlegają funkcjonariusze Służby Celnej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby mogłoby implikować taką wykładnię teleologiczną przepisów art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.i. Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.) w związku z art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, że celem ustawodawcy nie było pozbawianie funkcjonariuszy celnych po dniu zwolnienia ze służby prawa do zasiłku chorobowego na podstawie ustawy zasiłkowej. W uzasadnieniu możemy również przeczytać, iż należałoby rozważyć, czy dopuszczalna jest taka wykładnia art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej w związku z art. 13 pkt 12 ustawy systemowej, iż funkcjonariusz Służby Celnej może nabyć prawo do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli niezdolność do jej wykonywania powstała w okresie przed jej zakończeniem, nie doszło do przekroczenia okresu zasiłkowego wymienionego w art. 8 ustawy zasiłkowej i nie wystąpiły okoliczności negatywne, opisane w art. 12 i 17 ustawy. Dodatkowym argumentem przemawiającym za taką w wykładnią byłby fakt braku możliwości nawiązania przez chorego celnika nowego stosunku pracy, podjęcia działalności gospodarczej lub otrzymania zasiłku dla bezrobotnych."

Dalej Sąd wyjaśnia, „że w związku ze zmianami w ustawie systemowej (uchylenie art. 6 ust. 1 pkt 18 a oraz 13 pkt 12) oraz w ustawie o KAS (wprowadzenie art. 250 a), które to zmiany weszły w życie 1 stycznia 2018 r., a utwierdzają w przekonaniu o oczywistej analogii sytuacji (statusu ubezpieczeniowego) funkcjonariusza KAS do sytuacji byłego sędziego, w konsekwencji uzasadniają zastosowanie do tej grupy zawodowej w pełnym zakresie

tez zawartych w orzecznictwie dotyczącym osób posiadających status byłego sędziego, warto szerzej przytoczyć tezy przywołanego również przez sąd rejonowy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2014 r. I UK 5/ 14. W wyroku tym SN skonstatował, iż nie można stwierdzić, że brak jest wystarczających regulacji uzasadniających przyznanie byłemu sędziemu zasiłku chorobowego na warunkach z art. 7 pkt 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 159 ze zm.). To, że byli sędziowie nie zostali „wymienieni” w przepisach art. 11 w związku z art. 6 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.), nie stanowi argumentu za odmową spornego zasiłku. Sędzia cały czas był pracownikiem, a więc osobą, którą wymienia art. 6 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Szczególna regulacja prawna wyłączyła go do odrębnego systemu zabezpieczenia społecznego i dlatego sędzia jako pracownik nie podlegał powszechnemu ubezpieczeniu społecznemu. Ustanie stosunku służbowego nie oznacza jednak utraty tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym który cały czas się spełniał tyle tylko że z mocy szczególnej regulacji był wyłączony. Innymi słowy, uprawnione jest twierdzenie, że do wypłaty byłemu sędziemu zasiłku na podstawie art. 7 ustawy zasiłkowej nie jest konieczna zmiana tej ustawy lub ustawy systemowej przez dodanie zapisu, że po przekazaniu składek w trybie art. 91 ust. 10 ustawy z 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 427 ze zm.) był sędzia ma prawo do zasiłku chorobowego na zasadach określonych w tym przepisie. W uzasadnieniu czytamy przekazanie składek w tym trybie nie oznacza „nawiązania stosunku ubezpieczenia społecznego” z tą chwilą, lecz jego swoiste odnowienie w powszechnym systemie ubezpieczeń społecznych. Sędzia jako pracownik miałby zwykle prawo do podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu pracowniczego zatrudnienia. Jeżeli więc sędzia utracił swój status i związane z nim zaopatrzenie społeczne, to nie mógł utracić ochrony ubezpieczeniowej w zakresie powszechnego ubezpieczenia społecznego, gdyż był pracownikiem. Konstrukcja swoistego odnowienia jest tu uprawniona, jako że wyłączenie sędziów z systemu powszechnego nie miało na celu pogorszenia ich sytuacji w zakresie ubezpieczenia społecznego. Sędziowie zostali wyłączeni z powszechnego ubezpieczenia społecznego na mocy szczególnej regulacji. Innymi słowy po zakończeniu stosunku służbowego okres służby kwalifikuje się obecnie jako okres ubezpieczenia społecznego. Sędzia traci szczególnie system zaopatrzenia społecznego ale nie może stracić okresu służby jako okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym. Wszak okres ten składa się na jego staż ubezpieczeniowy wymagany do świadczeń z ubezpieczenia emerytalnego i rentowego. Innego uzasadnienia nie ma obowiązek przekazania składek przez Sąd do ZUS określony w art. 91 E 10 PrUSP. „Odnowienie” odnosi się więc do możliwości uzyskania świadczeń z systemu powszechnego...” i dalej w skardze kasacyjnej skarżący wymaga podania podstawy prawnej, w której kotwicy się zasądzony obowiązek wypłaty zasiłku chorobowego. Jest nią art. 7 ustawy zasiłkowej, zgodnie z którym zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała w ciągu 14 dni do ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego. Nieuprawnione jest zapatrywanie, że przepis ten nie ma zastosowania w sprawie, bo sędzia do ustania stosunku służbowego nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu. Była jednak pracownikiem a pracownicy ubezpieczeniu chorobowemu podlegają z mocy ustawy (art. 11 ust. 1 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 1 SysUBSpołU). Wskazane wyżej wyłączenie sędziów z systemu ubezpieczenia społecznego, w tym chorobowego, miało uzasadnienie ustrojowe i jeszcze raz należy podkreślić, że odejście sędziego ze służby nie może pogarszać jego sytuacji jako pracownika w ubezpieczeniach społecznych tak powszechnych jako emerytalne i rentowe, zatem również chorobowe. W przeciwnym razie sytuacja byłego sędziego byłaby gorsza niż innego pracownika po ustaniu zatrudnienia. Negatywne twierdzenie skarżącego o niepodleganiu sędziego ubezpieczeniom społecznym jest więc zgodne z ustawą o systemie ubezpieczeń społecznych, ale tylko wtedy gdy sędzia podlegał szczególnej regulacji PrUSP (art. 91). Gdy ta ostaną już nie działa, to status byłego sędziego w zakresie ubezpieczeń społecznych wynika z ubezpieczenia z tytułu pracowniczego zatrudnienia. Nie można twierdzić, iż do okresu ubezpieczenia społecznego nie zalicza mu się okresu zatrudnienia (służby). Nie ma więc luki w ochronie ubezpieczeniowej sędziego po ustaniu stosunku służbowego. Przekazanie składek potwierdza, że były sędzia ma zagwarantowane powszechne ubezpieczenia społeczne. W aspekcie wykładni systemowej i logicznej uzasadnione jest stwierdzenie, że były sędzia nie może być w gorszej sytuacji niż każdy inny pracownik. Konkludując, nie można stwierdzić, że brak jest wystarczających regulacji, uzasadniających przyznanie byłemu sędziemu zasiłku chorobowego na warunkach z art. 7 pkt 1 ustawy zasiłkowej. To, że byli sędziowie nie zostali „wymienieni” w przepisach art. 11 w związku z art. 6 ustawy systemowej (SysUBSpołU) nie stanowi argumentu za odmową spornego zasiłku. Sędzia cały czas był pracownikiem, a więc osobą którą wymienia art. 6 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Szczególna regulacja prawna wyłączyła go do odrębnego systemu zabezpieczenia społecznego i

dlatego sędzia jako pracownik nie podlegał powszechnemu ubezpieczeniu społecznemu. Ustanie stosunku służbowego nie oznacza jednak utraty tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym, który cały czas się spełniał, tyle tylko, że z mocy szczególnej regulacji był wyłączony. Innymi słowy odpowiadając na zarzut skarżącego o braku regulacji, uprawnione jest twierdzenie, że do wypłaty byłemu sędziemu zasiłku na podstawie art. 7 ustawy zasiłkowej nie jest konieczna zmiana tej ustawy lub ustawy systemowej przez dodanie zapisu, że po przekazaniu składek w trybie art. 91 ust. 10 PrUSP były sędzia ma prawo do zasiłku chorobowego na zasadach określonych w tym przepisie. Kontekście wprowadzonych od 1 stycznia 2018 r. zmian czyli po uchyleniu regulacji dotyczących funkcjonariuszy służby celno skarbowej w ustawie systemowej oraz wprowadzeniu art. 250 a w ustawie o KAS. Przepisy te określiły bowiem status ubezpieczeniowy takiego funkcjonariusza po ustaniu służby w sposób analogiczny do sytuacji w jakiej znajduje się były sędzia (patrz art. 91 §10 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych, zgodnie z którym w razie rozwiązania albo wygaśnięcia stosunku służbowego sędziego w sposób, o którym mowa w art. 68, od wynagrodzenia wypłaconego sędziemu w okresie służby, od którego nie odprowadzano składki na ubezpieczenie społeczne, przekazuje się składkę do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przewidzianą za ten okres w przepisach o ubezpieczeniu społecznym). Również bowiem w funkcjonariusza służby celno – skarbowej (tak jak w przypadku byłego sędziego) składki po jej ustaniu przekazywane są na rzecz ZUS co reguluje obecnie (od 1 stycznia 2018 r.) wspomniany wyżej art. 250 a ustawy o KAS. Przepis ten wprost stanowi, że jeżeli funkcjonariusz zwolniony ze służby nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury policyjnej lub policyjnej renty inwalidzkiej, od uposażenia wypłaconego funkcjonariuszowi po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 10 maja 2017 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin oraz niektórych innych ustaw, do dnia zwolnienia ze służby, od którego nie odprowadzono składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, przekazuje się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składki za ten okres przewidziane w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych."

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazano, że zaskarżoną decyzją, działając na podstawie art. 1 ust. 1 i art. 6 ust. 1, art. 8, art. 9 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz.U. z 2017 r., poz. 1368 ze zm.), Oddział odmówił M. M. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1.09.2017 r. do 5.01.2018 r.

Zasiłek chorobowy przysługuje osobom objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa, określonym w ustawie z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1778) - art. 1 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych (...).

Zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego (art. 6 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych)

Zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni (art. 8).

Do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 (art. 9 ust. 1).

Zasiłek chorobowy nie przysługuje za okresy niezdolności do pracy, w których ubezpieczony na podstawie przepisów o wynagradzaniu zachowuje prawo do wynagrodzenia. Okresy te wlicza się do okresu zasiłkowego (art. 12 ust. 1).

Z dokonanych przez Oddział ustaleń wynika, że do 31.08.2017 r. wnioskodawca pełnił służbę jako funkcjonariusz celno-skarbowy. Jako funkcjonariusz celno-skarbowy (kod ubezpieczenia (...)) wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniu chorobowemu.

Za okres od 31.05.2017 r. do 31.08.2017 r. (za 93 dni, do ostatniego dnia pełnienia służby) wnioskodawca otrzymał uposażenie chorobowe. Z uwagi na to, że jako funkcjonariusz wnioskodawca nie podlegał ubezpieczeniu chorobowemu

w trakcie pełnienia służby, nie przysługuje mu również prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego za okres niezdolności do pracy przypadający po ustaniu zatrudnienia.

Ponadto podkreślono, że nawet przy założeniu, iż wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu chorobowemu w okresie służby, i tak nie miałby on prawa do spornego świadczenia, gdyż okres jego niezdolności do pracy rozpoczął się od 31.05.2017 r. i w ciągłości mógł trwać nie dłużej niż do 28.11.2017 r., a więc przez 182 dni (okres zasiłkowy przewidziany w cytowanym już art. 8 ustawy o świadczeniach pieniężnych...). Oznacza to, że przy przyjęciu podobnego założenia wnioskodawca nie zachowałby prawa do zasiłku chorobowego za okres od 29.11.2017 r. do 5.01.2018 r. z uwagi na wspomniany już upływ okresu zasiłkowego w wymiarze 182 dni.

Sąd ustalił co następuje:

M. M. pełnił służbę jako funkcjonariusz celno-skarbowy do dnia 31 sierpnia 2017r. i z tym dniem stosunek służby wygasł na podstawie art. 170 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o KAS (Dz. U. 2016 r., poz. 1948). Od dnia 31.05.2017 r. do dnia 05-01-2018 przebywał nieprzerwanie na zwolnieniu chorobowym. Za okres od 31.05.2017 r. do 31.08.2017 r. (93 dni) otrzymał z tego tytułu uposażenie na podstawie ustawy o Służbie Celnej. Za następnym okresie niezdolności do pracy organ rentowy odmówił prawa do zasiłku chorobowego.

Dowód : świadectwo służby , zaświadczenia lekarskie, zaświadczenie płatnika składek w aktach ZUS, bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

W sprawie należało ocenić, że spór między stronami stanowił spór co do prawa. Decyzja organu rentowego została zaskarżona w części dotyczącej prawa do zasiłku chorobowego do czasu wykorzystania 182 dni okresu zasiłkowego czyli do dnia 28.11.2017r.

Rozstrzygając sprawę należało zatem rozważyć, czy obowiązujące przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn. w Dz. U. z 2017 r. poz. 1368 ze zm. – zwana dalej ustawą zasiłkową), stanowią podstawę do przyznania ubezpieczonemu spornego świadczenia.

W myśl art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Zgodnie zaś z art. 7 ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała: nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego lub nie później niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego - w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania jest dłuższy niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby.

Sąd rozstrzygając sprawę zwrócił uwagę na wykładnię przepisów mających zastosowanie w niniejszej sprawie zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 roku (I UK 121/16, LEX nr 2216098).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy powołał dotychczasową linię orzeczniczą w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, wskazując na odrębności systemu zaopatrzeniowego od ubezpieczeniowego oraz podobieństwa między wybranymi grupami zawodowymi (sędziami, funkcjonariuszami Służby Celnej) a ubezpieczonymi w ramach systemu powszechnego.

Dokonując podsumowania zaprezentowanych stanowisk Sąd Najwyższy powołał się na interpretację art. 32 ust. 1 ustawy zasadniczej dokonaną przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 października 2015 roku (SK 63/12, OTK-A 2015 nr 9, poz. 146), a także podkreślił, że „autonomiczne akty prawne, wyłączające „funkcjonariuszy” z systemu ubezpieczeń społecznych, oferują im świadczenia, jednak pod warunkiem zachowania podmiotowego

statusu. W rezultacie, nie ma wątpliwości, że do osób objętych zaopatrzeniem społecznym nie można stosować przepisów regulujących powszechny system ubezpieczeń społecznych (poza wypadkami wyraźnie wskazanymi).”

W przytoczonym wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że z przepisu art. 32 ust. 1 Konstytucji wynika nakaz, aby wszelkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną w równym stopniu, były traktowane równo, a więc według jednakowej miary - bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. W tym względzie "równość" oznacza akceptację różnego traktowania przez prawo różnych podmiotów (adresatów norm prawnych), bo równe traktowanie przez prawo tych samych podmiotów pod pewnym względem oznacza z reguły różne traktowanie tych samych podmiotów pod innym względem. Różne traktowanie przez prawo określonych grup (klas) podmiotów powinno być jednak uzasadnione w tym sensie, że musi być oparte na uznanych kryteriach oceny klasyfikacji różnicującej podmioty prawa. Równość wobec prawa to także zasadność wybrania tego, a nie innego kryterium różnicowania podmiotów (adresatów) prawa. Oznacza ono uznanie tej, a nie innej cechy, za istotną, a tym samym uzasadnioną w regulowanej dziedzinie (materii). Kryteria różnicowania sytuacji prawnej obywateli zależą od wielu okoliczności, w tym od tego, jakie dobra są przedmiotem podziału (zob. wyrok TK z 4 stycznia 2000 r., sygn. K 18/99, OTK ZU 2000 nr 1, poz. 1).

W ocenie Trybunału, poszukiwanie "cechy istotnej", powinno być poprzedzone wyznaczeniem właściwości relewantnych pomiędzy porównywanymi sytuacjami, a więc czy zachodzi "podobieństwo" tych sytuacji, stanowiące przesłankę zastosowania zasady równości. Dopiero stwierdzenie, że sytuacje "podobne" zostały przez prawo potraktowane odmiennie, wskazuje na możliwość naruszenia zasady równości. Nie zawsze jednak odmiennosc potraktowania sytuacji podobnych jest konstytucyjnie niedopuszczalna, bo mogą zachodzić wypadki, gdy odmiennosc tego potraktowania będzie usprawiedliwiona. Argumenty uzasadniające odstępstwa od nakazu równego traktowania podmiotów podobnych muszą:

- uwzględniać zasadę relewancji, czyli pozostawać w bezpośrednim związku z celem i zasadniczą treścią przepisów, w których zawarta jest kontrolowana norma oraz służyć realizacji tego celu i treści; wprowadzane różnicowania muszą być racjonalnie uzasadnione;

- uwzględniać zasadę proporcjonalności, czyli waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie sytuacji adresatów normy, musi pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku nierównego potraktowania podmiotów podobnych;

- pozostawać w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmiennie potraktowanie podmiotów podobnych (wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 24 października 2001 r., SK 22/01, OTK ZU 2001, nr 7, poz. 216; z dnia 14 maja 2001 r., SK 1/00, OTK 2001 nr 4, poz. 84; z dnia 24 lutego 2009 r., SK 34/07, OTK-A 2009 nr 3, poz. 38; orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 listopada 1995 r., K 17/95, OTK 1995 nr 3, poz. 18; z dnia 3 września 1996 r., K 10/96, OTK 1996 nr 4, poz. 33; z dnia 29 września 1997 r., K15/97, OTK 1997 nr 3-4, poz. 37).

Zdaniem Sądu Najwyższego, wyrażonym w uzasadnieniu wyroku z dnia 19 stycznia 2017 roku, analizowane przez pryzmat wytycznych Trybunału Konstytucyjnego podobieństwo sytuacji ubezpieczonych w systemie powszechnym i sędziów oraz celników pozwalało na przyznanie im uprawnień określonego w art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej, przy odwołaniu się do zasad wyznaczonych w art. 67 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Taka interpretacja miała miejsce m.in. w przypadku przytoczonego przez Sąd Najwyższy innego orzeczenia tego Sądu, z 18 października 2013 roku, w sprawie I UK 125/13, na które powołała się także ubezpieczona w treści odwołania. W tezie tego wyroku Sąd Najwyższy zauważył, że „Ocena przysługiwania funkcjonariuszowi Służby Celnej prawa do zasiłku chorobowego po zwolnieniu ze służby powinna być dokonana z uwzględnieniem zasady równego traktowania ubezpieczonych (art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm. w związku art.

2a, 11 i 13 pkt 12 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.).

Ponieważ zasiłek chorobowy wypłacany po ustaniu ubezpieczenia jest to świadczenie o charakterze wyjątkowym, udzielanym po ustaniu okresu ubezpieczenia i bez ekwiwalentu w składce na ubezpieczenie chorobowe, przysługujące z tytułu spełnienia się ryzyka określonego ogólnie jako „niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia” – należałoby rozważyć, czy dopuszczalna jest taka wykładnia art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.) w związku z art. 13 pkt 12 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.), iż funkcjonariusz Służby Celnej może nabyć prawo do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli niezdolność do jej wykonywania powstała w okresie przed jej zakończeniem, nie doszło do przekroczenia okresu zasiłkowego wymienionego w art. 8 ustawy zasiłkowej i nie wystąpiły okoliczności negatywne, opisane w art. 12 – 17 ustawy. Zawarte w art. 13 pkt 12 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) *expressis verbis* zdanie, że „obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu” podlegają funkcjonariusze Służby Celnej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby mogłoby implikować taką wykładnię teleologiczną przepisów art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm.) w związku z art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, że celem ustawodawcy nie było pozbawianie funkcjonariuszy celnych po dniu zwolnienia ze służby prawa do zasiłku chorobowego na podstawie ustawy zasiłkowej.”

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższy przyznał, że z przepisów u.s.u.s. jednoznacznie wynika, że funkcjonariusze Służby Celnej podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu. Natomiast, zdaniem SN, kwestia podlegania ubezpieczeniu chorobowemu nie została unormowana klarownie. Przepis art. 11 ust. 1 i 2 u.s.u.s. nie wymienia celników wśród osób objętych tym rodzajem ubezpieczenia. Jednak z art. 13 pkt 12 tej ustawy wynika, że „obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu” podlegają funkcjonariusze Służby Celnej od dnia nawiązania stosunku służby do dnia zwolnienia ze służby, co mogłoby wskazywać na otwarty katalog podmiotów ubezpieczonych wymienionych w art. 11 ust. 1 i 2 u.s.u.s. Analizując oba te przepisy, w tym regulacje odnoszącą się w art. 13 u.s.u.s. do osób niewymienionych w art. 11 i 12 u.s.u.s. lub wskazanych wyłącznie jako podlegający dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, Sąd Najwyższy powziął wątpliwość czy świadczy to o błędnym zredagowaniu art. 13 u.s.u.s., czy też w ten sposób ustawodawca zmierzał do osiągnięcia innego celu.

Sąd Najwyższy niewymienienie celników w art. 11 ust. 1 i 2 u.s.u.s. uznał za konsekwencję art. 152 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz.U. Nr 168, poz. 1323 ze zm.), przyznającego prawo do uposażenia (i innych świadczeń należnych na zajmowanych stanowisku służbowym) za okresy m.in. choroby oraz w razie niemożności wykonywania służby z innych przyczyn uprawniających do świadczeń określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przez okres określony w tych przepisach. Uznając to rozwiązanie za bardziej korzystne (w porównaniu do regulacji dotyczącej pracowników) Sąd Najwyższy zaznaczył, że nie zachodziła potrzeba odprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe, skoro świadczenia te pozostawały finansowane z budżetu Państwa.

Sąd Najwyższy podkreślił natomiast: „Pragmatyki służbowe nie powinny regulować kwestii świadczeń z tytułu choroby poniżej standardu, wyznaczonego przez ustawę z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Brak unormowania spornej kwestii w ustawie o Służbie Celnej mógł być determinowany poglądem o komplementarnej regulacji zawartej w ustawie zasiłkowej. Art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa stanowi, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Agnieszka Rzetecka-Gil w Komentarzu do art. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (który odnosi się do choroby powstałej po zakończeniu ubezpieczenia chorobowego) zwraca uwagę, że świadczenie przewidziane w tym przepisie jest świadczeniem o

charakterze wyjątkowym, gdyż udzielanym po ustaniu okresu objętego składką na ubezpieczenie i – co za tym idzie – bez ekwiwalentu w tej składce, przysługującym z tytułu spełnienia się ryzyka określonego ogólnie jako „niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2006 r., I UK 42/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 232).

Ratio legis tego uregulowania jest zabezpieczenie materialne pracownika na wypadek czasowej przeszkody w podjęciu nowego zatrudnienia, ujmowane również jako zabezpieczenie pracownika przed utratą zarobków na wypadek przemijających przeszkód w ich zdobywaniu, wywołanych chorobą. Unormowanie to ma więc charakter gwarancyjny, ochronny, zabezpieczający środki utrzymania ubezpieczonego i jego rodziny na czas uniemożliwiający wyszukanie nowego źródła dochodu. Prawo do tego świadczenia dyktowane jest koniecznością ochrony wytworzonej przez chorobę przerwy w pracy (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1996 r., II UZP 23/95, OSNAPiUS 1996, nr 24, poz. 376). W przepisie art. 7 ustawy ustawodawca wyróżnił sytuacje nadające się do ochrony ze względów społecznych i uznał, że – poza wypadkami opisanymi w art. 12 oraz 15-16 ustawy – prawa do zasiłku nie można nabyć w okolicznościach opisanych w art. 13, jako niewymagających tej ochrony (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/01).”

Dodatkowym argumentem przemawiającym zdaniem Sądu Najwyższego za taką wykładnią jest fakt braku możliwości nawiązania przez chorego celnika nowego stosunku pracy, podjęcia działalności gospodarczej lub otrzymania zasiłku dla bezrobotnych, jak również, przekonanie, iż trudno mniemać, że sytuacja prawna funkcjonariusza – korzystającego z większej ochrony trwałości stosunku służby i większych przywilejów służbowych, niż zwykły pracownik, miałyby być gorsza po ustaniu stosunku służby w odniesieniu do prawa do zasiłku chorobowego.

Kierując się powyższymi rozważaniami, Sąd Najwyższy sformułował pogląd o treści jak w przytoczonej wyżej tezie.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie podzielił powyższy pogląd w całości. Przytoczone argumenty były słuszne i zgodne z ustawą zasadniczą.

Rozważając pogląd odmienny, akcentujący literalną wykładnię przepisu art. 11 ust. 1 i 2 u.s.u.s., który nie wymieniał funkcjonariusza służby celno-skarbowej (a wcześniej celnej), stwierdzający w konsekwencji, że osoby te nie podlegały ubezpieczeniu chorobowemu, i dowodzący, że takiej możliwości nie można wywodzić z art. 13 pkt 12 u.s.u.s., jako dotyczącego wyłącznie okresów podlegania ubezpieczeniom, a nie samego prawa lub obowiązku objęcia danym rodzajem ubezpieczenia. Pogląd ten akcentuje zasadę ekwiwalentności (wzajemności) świadczeń z ubezpieczenia chorobowego i odpowiadającej im składki.

Sąd Rejonowy ocenił, że zasada ta jako wyłączna nie może przeważać nad wcześniej przytoczoną wykładnią porównawczą, celowościową i argumentacją natury konstytucyjnej, a ponadto ulega osłabieniu w odniesieniu do świadczeń, które ze swojej istoty należą już do przyznawanych w okresie, za który składki przestają być opłacane, przypadającym po ustaniu stosunku służbowego i ubezpieczenia. Na ten element także zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w przytoczonym wcześniej fragmencie uzasadnienia wyroku z 18 października 2013 roku.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w przedmiotowej sprawie należy uwzględnić specyficzny charakter stosunku służbowego funkcjonariuszy celnych i uznać, iż wykładnia stosowana wobec tych funkcjonariuszy nie może być surowsza, niż wykładnia dotycząca innych osób podlegających obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu i powinna być dokonana z uwzględnieniem zasad równego traktowania. Podobne rozważania zostały także zawarte w sprawie Sądu Rejonowego -IVU 30/18.

Reasumując, Sąd uznał za prawidłową taką wykładnię art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej w związku z art. 13 pkt 12 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zgodnie z którą funkcjonariusz Służby Celnej może nabyć prawo do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli niezdolność do jej wykonywania powstała w okresie przed jej zakończeniem, nie doszło do przekroczenia okresu zasiłkowego wymienionego w art. 8 ustawy zasiłkowej i nie wystąpiły okoliczności negatywne, opisane w art. 12 - 17 ustawy.

M. M. jak już wskazano, pełnił służbę jako funkcjonariusz celno-skarbowy do dnia 31 sierpnia 2017r. i z tym dniem stosunek służby wygasł na podstawie art. 170 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o KAS (Dz. U. 2016 r., poz. 1948). Od dnia 31.05.2017 r. do dnia 05-01-2018 przebywał nieprzerwanie na zwolnieniu chorobowym. Za okres od 31.05.2017 r. do 31.08.2017 r. (93 dni) otrzymał z tego tytułu uposażenie na podstawie ustawy o Służbie Celnej. Bezspornie zatem niezdolność do pracy powstała przed rozwiązaniem stosunku służbowego i trwała nadal po jego zakończeniu. Bezsporne było między stronami ,że koniec 182 dni choroby upływał w dniu 28.11.2017r. M. M. wnosił o zasiłek chorobowy za okres od 1.09.2017r. do 28.11.2017r.

Organ rentowy nie podnosił, aby wobec wnioskodawcy występowały negatywne okoliczności, opisane w art. 12 – 17 ustawy zasiłkowej.

W konsekwencji powyższego, na podstawie cytowanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję, przyznał M. M. prawo do zasiłku chorobowego za sporny okres.

O kosztach zastępstwa procesowego dla pełnomocnika wnioskodawcy orzeczono na mocy art. 98 kpc w związku z par. 9 ust.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.